

הבלון הזהוב

כתבה אתאנסיה קואיטאנידו
ציירה מרי לאמפדריו

"הה-הה-הה! שמעו-נא, זה בלון!" ענה אחד מהבלונים הצבעוניים והיתר פרצו בצחוק רם. "ואיזה בלון אתה, כזה ארוך ודקיק? איך יחזיקו בך הילדים ואיך ישחקו בך?" "אבל אני... אני בלון כמוכם" אמר הבלון שעל הרצפה אל הבלונים העגולים שהביטו עליו מלמעלה וצחקו ממנו. למעשה הייתה לו זכות מלאה להיות גאה מצורתו וצבעו, אך הוא עדיין לא הבין כמה מיוחד ויפה הוא היה. "הליצן שניפח אותנו בוודאי טעה ולכן השאיר אתך על הרצפה. אתה אולי היחידי שיש לו צורה כזו. מזל ביש, ידידי.. " נשמע מהבלונים מלמעלה. הבלון המוזר נעשה עצוב מאוד. הוא הציץ על הבלונים שתלויים היו מעליו ונבוכ. למה עשו אותו שונה מהאחרים? הוא התחיל לחשוב שהוא באמת מכוער, ושזה לא צודק להיות בלון שאין לו צבע יפה ואין בו כל שימוש. זו כנראה טעות שעשו בבית חרושת לבלונים. "ואיזה מין צבע זה? זו פעם הראשונה שאנו רואים צבע מוזר כזה" נשמע עוד הלעג מהבלונים העגולים למעלה.

במחסן היו פעם עשרה בלונים צבעוניים, נהדרים, עגולים כמו כדורים. הם היו כבר מנופחים והחוטים שלהם קשורים ביחד לבסיס אחד. הם היו כל כך יפים! והם הביטו על עצמם בהערצה בראי שעמד במחסן. "כמה יפים אנחנו!" "ראו את הצבעים שלנו!" "שמעתי שנקשט מסיבת יום הולדת של ילד אחד." "בוודאי כל הילדים יתפלאו מאתנו כשנגיע לשם." בלון אחד הסתכל למטה ושם ראה משהו מוזר. הוא הראה לאחרים. "הי! מה אתה?" שא הבלון למשהו שראה אך לא ידע מה זה. "גם אני בלון" אמר הדבר המוזר שנח על הרצפה. הוא היה באמת שונה מאוד, ארוך ודק ובצבע שונה מהבלונים האחרים, כמעט מוזהב. הוא היה מנופח אבל מונח סתם על הרצפה.

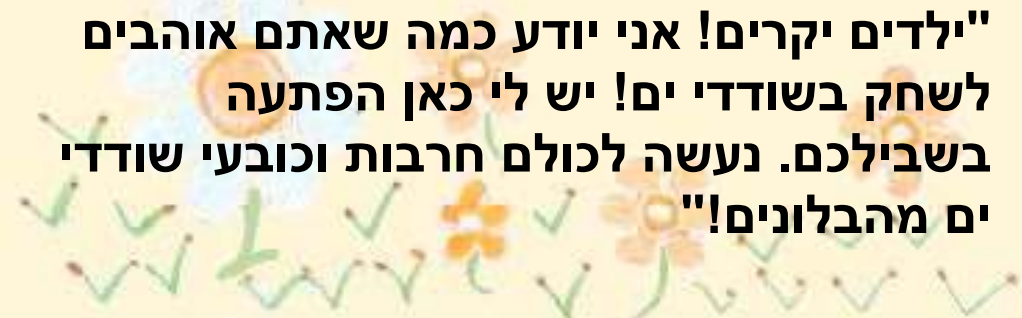

פתאום נפתחה הדלת והליצן ניכנס למחסן.
"נלך!" אמר בקול רם אל הבלונים. הוא לקח
ביד אחת את הבלונים הקשורים ביחד וביד
השנייה את הבלון הארוך מהרצפה. לפני
שסגר את הדלת חזר עוד ולקח תרמיל עם
דבר מה צבעוני ויצא. בחוץ שם את הבלונים
הצבעוניים בפניה ואת הבלון הארוך, יחד עם
התרמיל שם על השולחן יחד עם עוד חפצים
שהחזיק.

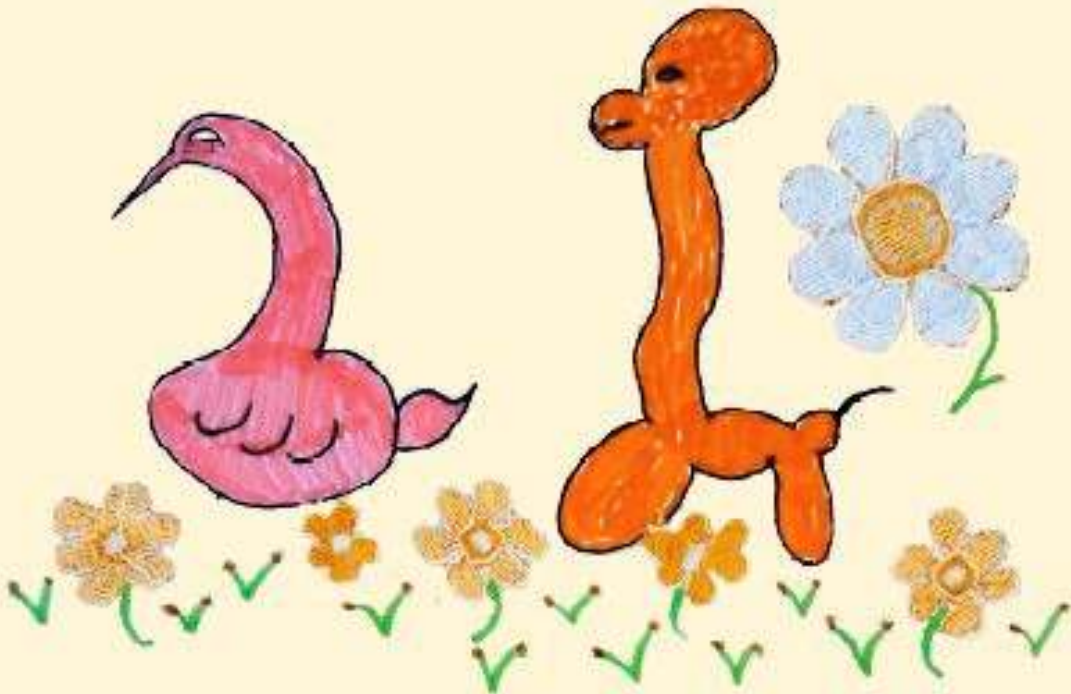
הילדים הגיעו מוקדם. נשמעה מוסיקה
רועשת, נפתח מזנון עם משקאות ודברי
מתיקה ובכל מקום הופיעו המתנות לילד
שחגג יום ההולדת.

ברגע מסוים הליצן לקח שני תופים ותופף
עליהם בקול כדי להפנות את תשומת לבם
של הילדים.

"ילדים יקרים! אני יודע כמה שאתם אוהבים
לשחק בשודדי ים! יש לי כאן הפתעה
בשבילכם. נעשה לכולם חרבות וכובעי שודדי
ים מהבלונים!"

"אני לא לבד! יש עוד כאלה כמוני!
תביטו!" קרא הבלון הזהוב מאושר.
יתר הבלונים לא יכלו להאמין לעיניהם.
הליצן התחיל בזריזות לכופף את
הבלונים הארוכים ונתן להם צורות
נהדרות. היו שם כובעים, חגורות,
חרבות לבנים, פרחים וחיות לבנות וכל
מיני דברים אחרים שהילדים רצו.

"מה? איך?" הופתעו הבלונים העגולים
והביטו זה על זה.
גם הבלון הארוך הביט מופתע על הליצן.
אך זה לקח את התרמיל והתחיל להוציא
ממנו בלונים לא מנופחים, בצבעים
שונים, כחולים, אדומים, ירוקים ולבנים.
במכשיר מיוחד התחיל לתת להם צורות
מאורכות, בדיוק כמו הבלון הזהוב שנח
על רצפת המחסן לפני מספר רגעים.

ובסוף הליצן הודיע כי הבלון הזהוב המיוחד
יהיה לחרב של ראש שודדי הים שחוגג היום
את יום ההולדת!

עכשיו הבלון הזהוב הבין שהוא לא רק לבד,
אבל יהיה החשוב ביותר, המיוחד ביותר.
"לא הייתי כה חסר חשיבות כפי שחשבתם
אותי!" אמר לבלונים העגולים, שהביטו עליו
והצטערו שנהגו בו כל כך לא יפה.
"אנחנו מצטערים" אמרו, ונראו כאילו
התכוונו לכך באמת.

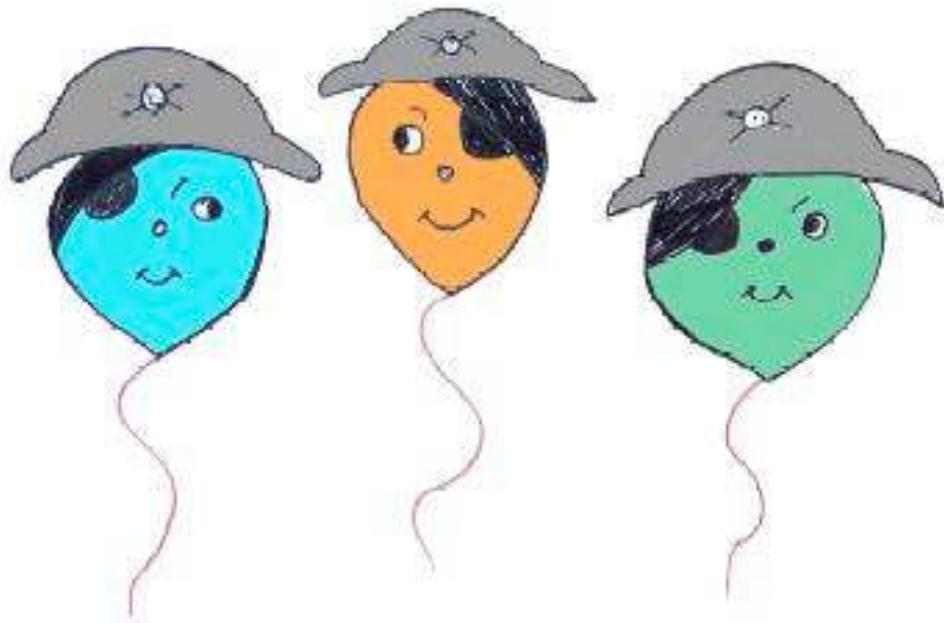
הבלונים העגולים
נבהלו. הם הבינו
שנהגו לא יפה עם
בלון הזהב ועכשיו
הילדים התקרבו
כדי לפוצץ אותם!
אך הילד שקיבל
את בלון-החרב
הזהוב נשאר
מאחור. הוא
החזיק את הבלון
בידיו, ראה כמה
הוא יפה וחשב
שחבל יהיה לפוצץ
את האחרים.

הילדים שיחקו
בשמחה עם
הבלונים ופתאום
אחד מהם עצר
ושאל
"ומה עם הבלונים
העגולים? הם חסרי
תועלת. אולי נפוצץ
אותם אחד-אחד,
אדון ליצן?"
"בוודאי!" אמר
הליצן "אם תרצו
כך!"

תוך כמה דקות הופיעו פרצופים מצחיקים.
שודדי ים כחולים, מלחים ירוקים וצהובים,
נסיכות ורודות שבויות בידי השודדים. למשחק
ולדמיון הילדים לא היה סוף.
הבלונים העגולים נרגעו ובאמת נהנו מאוד.
בסוף הילדים לקחו אותם לבתיהם. ולפני
הפרידה הבלונים העגולים הודו לבלון הזהוב, כי
רק הודות לו גילו את יעילותם.
המסיבה הייתה שמחה וכולם זכרו אותה זמן
רב!

"עצרו!" הוא קרא כל כך חזק שכולם נעמדו
"אין דבר חסר תועלת. גם עם הבלונים
האלה נוכל לשחק. ניקח עפרונות וצבע,
נצייר עליהם פרצופים והם יהיו השבויים
שלנו על ספינת שודדי הים!"
"כן! הידד!" קראו הילדים.

